

Sygn. akt IV U 742/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2016r. w S.

odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 18 maja 2015 r. Nr (...)

w sprawie T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu T. K. przysługuje prawo do emerytury od dnia(...)2015 roku.

Sygn. akt IV U 742/15

UZASADNIENIE

Decyzją z (...)2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił T. K. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył T. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że w pracował w warunkach szczególnych w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) w (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S. w okresie od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r. na stanowisku kierowcy ciągnika przy produkcji cegły silikatowej (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 2-3).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony T. K. w dniu (...)2012 r. ukończył (...)rok życia. W dniu 24 kwietnia 2015 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (k. 1-3 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy, uzupełniony okresem opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników, w wymiarze 25 lat, w tym 23 lata 10 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 4 dni okresów nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaliczył T. K. do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w Nadleśnictwie Ł. od 16 czerwca 1983 r. do 28 listopada 1995 r., z wyłączeniem okresów korzystania z urlopów bezpłatnych w wymiarze 12 lat, 3 miesięcy i 7 dni. Natomiast do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył T. K. zatrudnienia w Nadleśnictwie Ł. od 1 października 1974 r. do 15 lutego 1975 r. oraz w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) S., Oddziale Silikatów w S. od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r., gdyż ubezpieczony nie przedłożył stosownych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 18 maja 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury (decyzja z 18 maja 2015 r. – k. 45 akt emerytalnych).

Ubezpieczony w okresie od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r. był stale i w pełnym wymiarze zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) S., Oddziale Silikatów w S. (świadectwo pracy k.26 akt emerytalnych). W okresie tym T. K. pracował w systemie dwuzmianowym, w godzinach 6.00-15.00 lub 17.00-2.00. Do jego zadań należało przewożenie piachu z kopalni do oddalonego o 3 km zakładu produkcji cegły silikatowej w S.. Transport piachu odbywał się wyłącznie przy użyciu ciągników z przyczepami. Ubezpieczony wyłącznie wykonywał pracę kierowcy ciągnika.

Prawo jazdy kategorii T ubezpieczony uzyskał 25 maja 1974 r. (zeznania ubezpieczonego k. 13, zeznania świadków W. G. k. 12v i W. P. k. 12v, świadectwo pracy k. 26 akt emerytalnych, poświadczony za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów pracowniczych zgromadzonych przed organem rentowym, w tym zaświadczenie o zatrudnieniu, umowa o pracę z dnia 19 grudnia 1977 r. –akta emerytalne, okazane na rozprawie prawo jazdy kategorii (...) wydane przez Starostę (...) –protokół k. 13).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, (okoliczności niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k. 2 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. K. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Stosownie do treści § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43

ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w wyżej wymienionym wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 9 sierpnia 2012 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż taką pracę świadczył, poza okresem uznanym przez organ rentowy, od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r. w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) S., Oddziale Silikatów w S. na stanowisku kierowcy ciągnika.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca ciągnika w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) S., Oddziale Silikatów w S. pracował od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r. (tj. przez 5 lat, 11 miesięcy i 28 dni, do 15.06.1983 r. mimo iż świadectwo pracy wystawione zostało do 30.06.1983 r., gdyż od 16 czerwca 1983 r. ubezpieczony był zatrudniony w Nadleśnictwie Ł.). Pracę T. K. w tym zawodzie potwierdzają dokumenty pracownicze zgromadzone w postępowaniu przed organem rentowym oraz zeznania złożone przez świadków W. G. i W. P. oraz samego ubezpieczonego, które obdarzone zostały przez Sąd wiarygodnością. Świadkowie ci pracowali w tym samym okresie, w którym zatrudniony był ubezpieczony w Zakładzie Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) S., Oddziale Silikatów w S. na stanowisku operatora koparki oraz kierowcy ciągnika, wobec czego dobrze wiedzieli jaką faktycznie pracę wykonywał ubezpieczony. Zeznania świadków są logiczne, spójne oraz zbieżne z treścią zeznań złożonych przez ubezpieczonego i z jego dokumentacją pracowniczą za ten okres załączoną do pisma z dnia 23 kwietnia 2015 r. (k. 10 z załącznikami akt emerytalnych).

Zatrudnienie na stanowisku kierowcy ciągnika stanowi pracę w warunkach szczególnych, która została wskazana w wykazie A dziale VIII poz. 3 (prace kierowców ciągników) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43).

Zdaniem Sądu, zebrany w sprawie materiał dowody w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na świadczenie przez T. K. stale i w pełnym wymiarze pracy na stanowisku kierowcy ciągnika mimo, iż w toku procesu nie udało się pozyskać dokumentów z akt osobowych ubezpieczonego. Wpływu na powyższą ocenę nie powinien mieć również fakt, iż T. K. nie przedstawił stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, które obejmowałyby sporny okres.

Po zsumowaniu czasu od 17 czerwca 1977 r. do 15 czerwca 1983 r. (5 lat, 11 miesięcy i 28 dni) z okresem uznanym przez ZUS, tj. 12 lat, 3 miesiące i 7 dni, stwierdzić należy, iż T. K. wykazał staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 18 lat, 3 miesiące i 5 dni.

Powyższe powoduje, iż ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że T. K. przysługuje prawo do emerytury od (...)2015 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie spornego prawa i orzekł jak w wyroku.